

Arrest

nr. 192 223 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBURGH, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 27 april 2017 biedt verzoekster zich aan om een asielaanvraag in te dienen, er wordt haar een document meegegeven waarin wordt meegedeeld dat zij op latere datum zal worden uitgenodigd voor het indienen van een asielaanvraag.

Verzoekster werd uitgenodigd om zich op 4 mei 2017 aan te bieden om een asielaanvraag in te dienen, zij biedt zich niet aan waardoor de behandeling van het verzoek beëindigd wordt.

Op 3 juni 2017 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag opgesteld.

Op 3 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 206 074.

Op 3 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : M.

voornaam : C. L.

geboortedatum : (...)1992

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden. Op 27.04.2017 heeft ze verklaart een asielaanvraag te willen indienen maar ze is niet ingegaan op de uitnodiging om zich aan te bieden bij de asieldienst zodat op 04.05.2017 er werd vanuit gegaan dat ze haar aanvraag had ingetrokken.

Betrokkene zou verblijven bij een Belgische vriend. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het is daarom dat hem haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet hierop en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van twee jaar proportioneel.”

Verzoekster wordt gehoord in het gesloten centrum.

Op 6 juni 2017 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 7 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 juni 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten Italië om de terugname van verzoekster in het kader van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-III-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet en op 30 juni 2016 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat zij geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

Op 19 juli 2017 wordt beslist de asielaanvraag van verzoekster toch in België te behandelen en wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting merkt de advocaat van verzoekster op dat verzoekster momenteel een tijdelijk verblijfsrecht heeft omdat haar asielprocedure in België loopt, maar zij meent dat haar belang hierdoor niet teloor gaat. De verwerende partij maakt in dit verband geen opmerkingen.

In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Hof van Justitie N. (HvJ 15 februari 2016, C-601/15, J.N., punt 75). De terugkeerprocedure ten opzichte van verzoekster werd opgestart op 3 juni 2017, vooraleer verzoekster effectief een asielaanvraag heeft ingediend op 6 juni 2017. Op 3 juni 2017 had verzoekster nog geen toestemming om als asielzoeker op het Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekster heeft als persoon die voorwerp uitmaakt van een terugkeerprocedure, een asielaanvraag ingediend. Er kan in deze stand van het geding niet worden uitgesloten dat de terugkeerprocedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in huidig geval gepaard met een inreisverbod, is vastgesteld, zal worden hervat in het stadium waarin ze is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen.

In casu wordt vastgesteld dat er bijgevolg geen reden is om aan verzoekster het belang te ontzeggen bij huidig beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL

- *Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht ;*
- *Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel, alsook de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur*

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie in concreto.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoeker wordt een inreisverbod van 2 jaar afgeleverd, gemotiveerd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid Vw.

De bestreden beslissing stelt als motivatie:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene haalt zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden. Op 27.04.2017 heeft ze verklaart een asielaanvraag te willen indienen maar ze is niet ingegaan op de uitnodiging om zich aan te bieden bij de asiel dienst zodat op 04.06.2017 er werd vanuit gegaan dat ze haar aanvraag had ingetrokken.

Betrokkene zou verblijven bij een Belgische vriend. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet hierop en op het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van twee jaar proportioneel.

Bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod beschikt verweerster over een discretionaire bevoegdheid, rekening houdende met alle individuele omstandigheden (pro en contra) in het dossier. Aldus kan verweerster binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt (art. 74/11, §1, derde lid Vw) variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I.

OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zeer groot inzake inreisverboden. De motiveringsplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

In casu is de beoordeling manifest onzorgvuldig, zonder rekening te houden met de correcte feiten toedracht ter zake.

In casu werd immers op geen enkele wijze ook maar enige rekening gehouden met het feit dat verzoekster reeds ruim 3 maand zwanger is van haar Belgische partner (Sven) waarbij haar kind aldus de Belgische nationaliteit zal hebben overeenkomstig art. 8 WBN.

Verzoekster heeft nochtans onmiddellijk bij administratieve aanhouding door de politie te Turnhout benadrukt dat zij zwanger is. Zij gaf daartoe zelfs de nodige medische bewijsstukken af aan de politie. Evenwel wordt dit - essentieel - element op geen enkele wijze vermeld of in rekening gebracht bij het afgeleverde inreisverbod.

Verzoekster kan hier momenteel geen stuk van voegen voor de Raad, gezien op het hoogdringend verzoek tot bekomen van een medisch attest dd. 14 juni 2017 telefonisch werd gerepliceerd op 15 juni 2017 dat zulks niet afgeleverd zou mogen worden wegens het "medisch beroepsgeheim". Alwaar verzoekster op 15 juni 2017 dan maar een uitdrukkelijke volmacht geeft aan haar raadsman met oog op inzage en afschrift in de zin van artikel 9 Patiëntenrechtenwet van 22 augustus 2002 was het gesloten centrum alsnog wel gehouden tot het verlenen van inzage en afschrift, doch inzage wordt pas vanaf 20 juni 2017 verleend ... terwijl de nuttige beroepstermijn in deze op 18 juni 2017 verstrijkt (stuk 5).

Het gegeven dat verzoekster zwanger is kan evenwel onmogelijk ernstig worden betwist, waarbij op maandag 12 juni 2017 ook reeds een echografie plaatsvond in het gesloten centrum te Brugge.

Artikel 74/11, §1 Vw. bepaalt nochtans dat rekening wordt gehouden "met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Dit is aldus niet correct het geval in casu.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 2010, nr. 203.094).

(RvV nr. 178.405 van 25 november 2016)

Verweerster heeft in casu geen correct ernstig en zorgvuldig individueel onderzoek gevoerd, teneinde rekening te kunnen houden met alle correcte individuele elementen van deze zaak.

Evenzoveel werd in deze de hoorplicht geschonden, alwaar het verzoekster hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om haar correcte individuele omstandigheden zoals hierboven beschreven

m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerster, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van haar individuele situatie.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om hieromtrent haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (zie in die zin RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

"In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet (RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoekster correct en tijdig op een ernstige wijze gehoord was geworden, had zij minstens haar concrete individuele situatie – inzonder haar zwangerschap van haar Belgische partner - kunnen benadrukken, mits verwijzing naar de correcte feitelijke toedracht zoals hierboven beschreven.

Hiermee toont verzoekster afdoende aan dat geen sprake is van een hypothetisch geval doch van een concrete individuele situatie in haren hoofde, waarbij een schending van het hoorrecht dient te worden vastgesteld, gezien bij het horen van verzoekster duidelijk tot een andere inschatting van het opgelegde inreisverbod kon zijn gekomen door verweerster.

"het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt. "

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101 624- RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). "

Verweerster is in casu duidelijk niet van alle miste feitelijke gegevens uitgegaan terwijl zij bijgevolg kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen, mits schending van het hoorrecht in hoofde van verzoekster alsook mits disproportionele schending van haar individuele belangen. Minstens is de bestreden beslissing kennelijk onvoldoende gemotiveerd alsook fundamenteel onzorgvuldig op dit punt."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het evenredigheidsbeginsel ;*
- de hoorplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve

Vereenvoudiging onzorgvuldig zou zijn, zonder rekening te houden met de correcte feitentoedracht. De verzoekende partij wijst op het feit dat geen rekening werd gehouden met haar zwangerschap.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat aan de verzoekende partij op 03.06.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend, zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval inderdaad allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Terwijl in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze wordt gemotiveerd nopens de reden waarom werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), alsook nopens de opgelegde termijn van het inreisverbod.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- niet in het bezit van een geldig reisdocument
- een risico op onderduiken
- niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden
- de verzoekende partij zou verblijven bij een Belgische vriend
- keuze van gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet voor bescherming van artikel 8 EVRM
- geen termijn voor vrijwillig vertrek
- niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven
- het belang van de immigratiecontrole
- ...

Gelet op de uitdrukkelijke overwegingen van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing zou hebben genomen, zonder het dossier op gedegen wijze te onderzoeken.

De verzoekende partij voert aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn, doordat op geen enkele wijze rekening zou zijn gehouden met haar zwangerschap. De verzoekende partij voert aan dat haar zwangerschap kenbaar werd gemaakt ten overstaan van de politiediensten, doch zulks blijkt nergens uit de stukken van het dossier.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, zijnde het document “administratief verslag: illegaal verblijf” blijkt dat de verzoekende partij op 03.06.2017 om 13u30 verhoord werd door inspecteur K. B. Naar aanleiding van dit verhoor repte de verzoekende partij met geen woord over een eventuele zwangerschap, doch verwees zij uitsluitend naar haar samenwoning met “dhr. C.”

Terwijl tevens niet kan worden aangenomen dat de zwangerschap reeds de visu zichtbaar zou zijn geweest, gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts drie maanden zwanger was.

In het administratie verslag illegaal verblijf wordt door de betrokken inspecteur van politie overigens vermeld bij fysieke toestand: “geen specifieke vermeldingen”. Zulks onderstreept dat de zwangerschap van de verzoekende partij niet duidelijk zichtbaar was.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten kwade duiden dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens haar zwangerschap en nopens haar ongeboren kind, nu de verzoekende partij in eerste instantie zelf heeft nagelaten om hiervan melding te maken.

Verweerder benadrukt voorts in dit kader dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.

Zie ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere-geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek niet worden aangenomen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft wel degelijk op gedegen wijze, geheel in overeenstemming met artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend. Zulks werd hoger reeds afdoende aangetoond.

Terwijl tevens moet worden benadrukt dat de verzoekende partij doorheen haar inleidend verzoekschrift ook nergens betwist dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd betekend.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde

elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij voert nog een schending aan van het hoorrecht, doch dienaangaande merkt verweerder op dat de verzoekende partij kennelijk voorbij gaat aan het feit dat zij op 03.06.2017 door de inspecteur van politie werd gehoord, waarbij zij aldus in de gelegenheid werd gesteld om de autoriteiten te informeren nopens haar specifieke situatie.

Terwijl de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing nogmaals werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de hoorplicht zou hebben geschonden.

Het vervullen van de hoorplicht heeft hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Specifiek met betrekking tot de zwangerschap van de verzoekende partij kan niet dienstig worden voorgehouden dat zulks van aard zou zijn om tot een andere beslissing te leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar de zwangerschap, zonder aannemelijk te maken om welke reden zij enkel in België zou kunnen bevallen en haar kind zou kunnen opvoeden.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op

zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

In zoverre de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift nog aanvoert dat de bestreden beslissing omwille van de rechtszekerheid zou moeten worden vernietigd, omdat deze onverenigbaar is met de nadien ingediende asielaanvraag, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in het laatste lid het volgende stipuleert:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht kennis genomen van de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag, ten einde na te gaan of de verzoekende partij aanspraak kan maken op de internationale bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en verdere van de Vreemdelingenwet.

Indien de asielaanvraag van de verzoekende partij zal worden ingewilligd, spreekt het voor zich dat de verzoekende partij gerechtigd zal zijn om in het Rijk te verblijven. Zodra evenwel de ingediende asielaanvraag van de verzoekende partij negatief zal worden afgesloten, zal de verzoekende partij wel degelijk de gelding van het opgelegde inreisverbod moeten respecteren.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden en er is dan ook geen reden om in het kader van onderhavig beroep te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij richt haar pijlen in het enig middel ook op de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dat tezamen met de bestreden beslissing aan haar werd betekend, doch dienaangaande verwijst verweerder naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Gelet op het feit dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) niet wordt aangetast door de later ingediende asielaanvraag, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de noodzakelijke materiële grondslag voor het in casu bestreden inreisverbod zou zijn komen te vervallen.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1 In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de hoorplicht. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft voor het opleggen van de duur van het inreisverbod en dat zij in dit verband duidelijk en precies moet motiveren. Verzoekster wijst erop dat geen rekening werd gehouden met het feit dat ze drie maanden zwanger is van haar Belgische partner. Er werd *in casu* dus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoekster wijst erop dat de hoorplicht werd geschonden, zij had vooraf op de hoogte moeten worden gebracht van het feit dat en de gronden waarop een inreisverbod werd overwogen en zij moest in dit verband haar standpunt kunnen laten kennen.

4.3.2. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Dit artikel schrijft voor dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De motieven in de bestreden beslissing voor de duur van het inreisverbod luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet hierop en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van twee jaar proportioneel.”

In de motieven om welke reden aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, wordt verwezen naar een Belgische vriend maar wordt opgemerkt dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM te scheppen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de enige motieven om een duur van twee jaar op te leggen, de omstandigheden betreffen dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en het belang van de immigratiecontrole.

Er wordt opgemerkt dat waar de verwerende partij in de nota verwijst naar *considerans* 14 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) om te stellen dat het volstaat dat de omstandigheden worden vermeld die geleid hebben tot het opleggen van een inreisverbod. In dit verband merkt de Raad op dat deze *considerans* vermeldt dat in deze context in het bijzonder rekening wordt gehouden met het feit dat de betrokken derdelander reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of dat hij zich op grondgebied heeft begeven terwijl er een inreisverbod van kracht was, wat *in casu* voor verzoekster niet het geval is. Deze verwijzing door de verwerende partij is *in casu* niet dienstig.

4.3.3. Uit de stukken van het dossier (administratief verslag van 3 juni 2017, opgesteld door de politie) blijkt dat verzoekster op 3 juni 2017 werd gehoord door de politie nadat haar Belgische vriend de politie heeft verwittigd over haar illegaal verblijf. Het verhoor van verzoekster leidde tot volgende vaststelling van de politieambtenaar: “Betrokkene had vriend leren kennen in Brussel en woonde nu bij hem in. Wanneer vriend C. merkte dat ze loog heeft hij de politie verwittigd.” Uit dit verhoorverslag blijkt niet dat verzoekster vermeld heeft dat ze zwanger was. Tevens werd verzoekster op onbekende datum gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, volgens de verwerende partij gebeurde dit na het nemen van de

bestreden beslissing (nota, p. 8) en uit dit verhoor blijkt dat verzoekster vermeldde dat ze ongeveer drie maanden en twee weken zwanger was.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoekster gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan geringe wijze in haar belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd op grond van het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de

vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet). Dat de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken vaststelt, houdt onmiskenbaar verband met het persoonlijke gedrag van verzoekster dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend. Hetzelfde geldt bijgevolg ook voor het inreisverbod dat om diezelfde reden wordt opgelegd.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verwerende partij toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om haar standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens haar een inreisverbod wordt overwogen, haar de gelegenheid te bieden haar standpunt hieromtrent te laten kennen en haar toe te laten om op nuttige wijze voor haar belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege verzoekster daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster voorafgaand aan de beslissing waarbij haar een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod.

Waar de verwerende partij in de nota wijst op het verhoor door de politie op 3 juni 2017, wordt opgemerkt dat dit verhoor inhoudelijk niet ging over het eventueel opleggen van een inreisverbod aan verzoekster en haar opmerkingen in dit verband.

Het feit dat verzoekster door de politie werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen. Dit heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Ook de omstandigheid dat verzoekster werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nadat de bestreden beslissing werd genomen, voldoet niet aan deze doelstelling.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekster minder nadelig beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoekster om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van twee jaar. Indien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoekster en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster aanvoert dat zij had kunnen vermelden dat zij zwanger is van haar Belgische vriend en dat dit wel degelijk haar specifieke concrete situatie betreft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond na de bestreden beslissing, inderdaad melding heeft gemaakt van deze zwangerschap en van de Belgische vriend.

De Raad is van oordeel dat het aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door verzoekster aangereikte informatie van aard is dat deze mogelijks kon leiden tot de inkorting van de duur van het inreisverbod dan wel het achterwege blijven van het opleggen van een inreisverbod. Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

Waar de verwerende partij in de nota opmerkt dat verzoekster niet aantoont dat een zwangerschap zou leiden tot een andere beslissing, omdat verzoekster niet duidelijk maakt om welke reden zij enkel in België zou kunnen bevallen en haar kind zou opvoeden, wordt opgemerkt dat deze uitleg geen afbreuk doet aan het gebrek in de besluitvorming en aan de vaststelling dat de zwangerschap van verzoekster *in casu* een invloed had kunnen hebben op de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht *iuncto* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET